

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 12. 2011, č. j. ÚOHS-R110/2011/VZ-18331/2011/310/ASc/JSl, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2012, č. j. 31 Af 23/2012 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 12. 2011, č. j. ÚOHS-R110/2011/VZ-18331/2011/310/Asc/JSl (dále jen „rozhodnutí předsedy žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2011, č. j. ÚOHS-S517/2010/VZ-4972/2011/520/JHl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla stěžovateli dle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění platném pro projednávanou věc

(dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení 120 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Žalovaný dne 28. 12. 2010 zahájil na základě podnětu správní řízení k přezkoumání postupu stěžovatele jako zadavatele veřejné zakázky „Implementace a technická podpora Elektronického systému spisové služby (ESS)“ (dále jen „veřejná zakázka“). Oznámení o veřejné zakázce stěžovatel v souladu se zákonem o veřejných zakázkách zveřejnil v informačním systému o veřejných zakázkách dne 1. 12. 2009 pod evidenčním číslem 60039235 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 2. 12. 2009 pod evidenčním číslem 2009/S 232-332375. V průběhu správního řízení žalovaný zjistil, že stěžovatel nedodržel postup stanovený v ustanovení § 6, ve spojení s § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách, za což mu byla žalovaným v souladu s § 120 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Tohoto správního deliktu se stěžovatel dle prvostupňového rozhodnutí dopustil tím, že v rozporu s výše uvedenými zákonnými požadavky neuvedl v zadávací dokumentaci způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií. Způsob hodnocení nabídek byl uveden až v rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, resp. v protokolu o posouzení a hodnocení nabídek, č. j. 550-7/2010-NBÚ/70, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Jako základní hodnotící kritérium byla vybrána ekonomická výhodnost nabídky.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel včasný rozklad, v němž namítal, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 a 6 zákona o veřejných zakázkách stanovil jednotlivým dílčím kritériím váhu, kterou vyjádřil v procentech a uvedl je v zadávací dokumentaci. Váha hodnotících kritérií byla rozložena tak, že 60 % tvořila nabídková cena, 30 % cena školení a 10 % délka záručního servisu v měsících. Dle rozkladu stěžovatel tímto způsobem dostatečně popsal způsob hodnocení nabídek. Ze žádného ustanovení současné právní úpravy na rozdíl od předchozího znění zákona přitom nevyplývá povinnost stanovovat v zadávací dokumentaci podrobný postup výpočtu hodnocení nabídek. Stěžovatel byl také přesvědčen, že nenaplnil skutkovou podstatu předmětného správního deliktu, neboť jeho postup podstatně neovlivnil a ani nemohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Uvedená kritéria nedávala prostor pro jakékoliv subjektivní hodnocení nabídek a byla vybrána výrazně nejlevnější nabídka. Principy transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace tak byly dodrženy. Rozkladem bylo dále namítáno, že nedošlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty, tj. společenské nebezpečnosti. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 13. 12. 2011, č. j. ÚOHS-R110/2011/VZ-18331/2011/310/ASc/JSI, podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Řízení před krajským soudem

Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal stěžovatel dne 7. 2. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž zopakoval výše uvedené námitky obsažené již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného. Žalobou byla navíc namítána nepřezkoumatelnost

pokračování

výše uložené pokuty, neboť dle stěžovatele předseda žalovaného dostatečně nepopsal způsob určení konkrétní částky.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dal přitom za pravdu stěžovateli, že zákon o veřejných zakázkách již explicitně nezmiňoval povinnost uvést v zadávací dokumentaci konkrétní způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií. Z obecné zásady transparentnosti však plyne požadavek jednoznačnosti, konkrétnosti a přesnosti zadávací dokumentace, který stěžovatel v zadávací dokumentaci nesplnil. Kvantitativní kritérium spočívající v délce poskytnuté záruční doby bylo dle krajského soudu nutno porovnat s kvantitativním kritériem spočívajícím v ceně nabídky. V zadávací dokumentaci chybělo uvedení způsobu vzájemného přepočtu těchto kritérií, čímž byla porušena zásada transparentnosti. Stěžovatel totiž mohl při konečném výpočtu pro porovnání nabídek zvolit několik různých metod a zakázku tak mohl získat jiný dodavatel. Se znalostí přesných podmínek zadávací dokumentace se do řízení mohlo přihlásit i větší množství dodavatelů. K námitce nedostatku společenské škodlivosti krajský soud uvedl, že v posuzovaném případě byl zákonem o veřejných zakázkách chráněný zájem porušen již pouhou možností ovlivnění výběru nejvhodnější námitky nesprávným postupem zadavatele. Pouhá existence takové možnosti je škodlivá. Krajský soud neshledal výši pokuty nepřezkoumatelnou, neboť z prvostupňového rozhodnutí zřetelně a přezkoumatelně plyne způsob stanovení pokuty s přihlédnutím ke spíše preventivnímu účelu pokuty. Dle odůvodnění napadeného rozsudku předseda žalovaného přezkoumal výši pokuty nad rámec svých povinností, neboť k ní ani nesměřovala žádná rozkladová námitka.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel považuje právní posouzení věci krajským soudem o naplnění materiální i formální stránky správního deliktu za nesprávné. Dle kasační stížnosti je ryze spekulativní úvaha krajského soudu o možnosti získání zakázky jiným dodavatelem, resp. o dalších možných dodavatelích, kteří se mohli do zadávacího řízení přihlásit. Tato úvaha nemá oporu ve spisovém materiálu a nereflktuje skutečnost, že byl vybrán dodavatel s výrazně nejnížší nabízenou cenou. Závěr o ohrožení zájmu chráněného zákonem o veřejných zakázkách je podle stěžovatele chybný. Transparentnost zadávacího řízení není samoučelná, ale je prostředkem k ochraně zájmu zakotveného zákonem o veřejných zakázkách. Zadání veřejné zakázky slouží k vybrání nejvhodnější nabídky tak, jak se stalo v posuzovaném případě. Stěžovatel vybral nabídku, která přinese největší možnou úsporu veřejných prostředků, což krajský soud nerefletoval. Správní trestání by přitom mělo být omezeno pouze na společensky škodlivá jednání. Jednání stěžovatele jako zadavatele veřejné zakázky však dle jeho tvrzení nelze na základě výše uvedených skutečností považovat za společensky škodlivé.

Žalovaný využil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti podáním ze dne 22. 10. 2012, ve kterém se ztotožnil se závěry provedenými krajským soudem. Stěžovatel dle žalovaného neuvedl v zadávací dokumentaci dostatečně konkrétní způsob hodnocení nabídek. Tímto postupem mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, přičemž

pro naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách postačí pouhá potencialita ovlivnění výsledků zadávacího řízení. Skutečnost, že byla vybrána nejlevnější nabídka, není relevantní pro posouzení, zda byl v projednávaném případě porušen zákon či nikoliv. Dle pravidla ekonomické výhodnosti nemusí být nejlevnější nabídka pro zadavatele také nejvýhodnější. Postupem stěžovatele v rozporu se zákonem se do zadávacího řízení mohlo přihlásit méně dodavatelů, než kdyby stěžovatel postupoval správně.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu, přičemž neshledal žádnou z výše uvedených vad, pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek zrušit.

Stěžovatel namítá, že nebyla naplněna formální ani materiální stránka deliktu, neboť v zadávací dokumentaci byl dostatečně stanoven způsob hodnocení nabídek. Účel veřejné zakázky byl dle stěžovatele i ve vztahu k zachování zásady transparentnosti zadávacího řízení zachován, neboť byla vybrána nejlevnější nabídka.

Postup podle zákona o veřejných zakázkách, který měl být jednáním stěžovatele porušen, vyplývá z ustanovení § 44 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 78 odst. 4, 5 a 6 zákona o veřejných zakázkách. Na základě ustanovení § 44 odst. 3 písm. f) citovaného zákona *zadávací dokumentace musí obsahovat alespoň způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií*. Podle § 78 odst. 4, 5 a 6 zákona o veřejných zakázkách *rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky a mohou jimi být vedle nabídkové ceny zejména kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení. Je-li základním hodnotícím kritériem ekonomická výhodnost nabídky, musí zadavatel jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím stanovit váhu, kterou vyjádří v procentech. Stanovená váha může být u jednotlivých dílčích hodnotících kritérií shodná. Zadavatel uvede dílčí hodnotící kritéria a jejich váhu v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení nebo v zadávací dokumentaci, popřípadě ve výzvě k podání nabídky v užším řízení či v jednacím řízení s uveřejněním nebo ve výzvě k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, popřípadě ve výzvě k potvrzení zájmu o účast nebo v dokumentaci soutěžního dialogu.*

Z uvedené zákonné úpravy vyplývá povinnost zadavatele veřejné zakázky uvést v zadávací dokumentaci způsob hodnocení nabídek. V posuzovaném případě byla jako základní hodnotící kritérium stěžovatelem stanovena ekonomická výhodnost nabídky.

pokračování

V takovém případě bylo povinností stěžovatele uvést v zadávací dokumentaci způsob hodnocení nabídek dle dílčích hodnotících kritérií, přičemž každému hodnotícímu kritériu zadavatel veřejné zakázky musí stanovit příslušnou váhu vyjádřenou v procentech. V posuzovaném případě měl být tento způsob hodnocení dle zákona o veřejných zakázkách uveden již v zadávací dokumentaci.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v zadávací dokumentaci uvedl váhu jednotlivých dílčích hodnotících kritérií, kterou vyjádřil v procentech tak, že 60 % tvořila nabídková cena, 30 % cena školení a zbývajících 10 % bylo určeno na délku záručního servisu v měsících.

Nejvyšší správní soud se několikrát vyjádřil k účelu a povaze zákona o veřejných zakázkách. V rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008 – 81 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), zdejší soud dovodil, že účelem zadávacího řízení je zabezpečit transparentní a regulérní hospodářskou soutěž o předmět veřejné zakázky, tedy volnou a efektivní soutěž dodavatelů o zakázky, a tím také dosáhnout hospodárného nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů, neboť zadavatelé většinou nehopodář s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tedy nutno zajistit, aby veřejné rozpočty byly spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční nebo politické. Konkurence nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a byly při něm dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky.

Klíčovým pro posouzení míry konkrétnosti způsobu hodnocení uvedeného v zadávací dokumentaci je právě princip transparentnosti zadávání veřejných zakázek. Dle ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

Smyslem zásady transparentnosti je dosažení toho, aby průběh veřejné zakázky byl zcela zřetelný a do jisté míry předvídatelný. Pouze za splnění této premisy je možné přistoupit k veřejné kontrole veřejných zakázek. Nezbytnost transparentního řízení vyplývá také z prevence před potenciálním korupčním jednáním a před dohodami, jež by mohly narušovat volnou soutěž mezi dodavateli. Princip transparentnosti se tak promítá do celého průběhu řízení o veřejné zakázce.

Ve vztahu k zadávací dokumentaci a způsobu hodnocení nabídek je ve světle výše uvedeného nutné dovodit, že musí obsahovat zcela přesné a konkrétní informace o tom, jakým způsobem bude zadavatel veřejné zakázky jednotlivé nabídky hodnotit. Jiným postupem by nutně došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách z důvodu netransparentního řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*k porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení může dojít tehdy, pokud by v zadavatelském postupu byly shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným nebo nepřehledným, případně jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.[...] Za účelem zaručit dodržení zásad rovného zacházení a transparentnosti je důležité, aby veškeré skutečnosti, k nimž přihlíží zadavatel při určení ekonomicky nejvýhodnější nabídky a jejich relativní význam, byly potenciálním uchazečům známy v okamžiku přípravy jejich nabídek*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007 – 131). Obdobně v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 – 222, zdejší soud uvedl, že „*zadávací dokumentace musí být jednoznačná, jelikož musí být zcela patrná, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky „soutěžit“. Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předepsal v zadávacích podmínkách.*“

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že v právě posuzovaném případě stěžovatel porušil zásadu transparentnosti. Stěžovatel sice uvedl procentní váhu jednotlivých dílčích hodnotících kritérií, nicméně jak správně konstatoval krajský soud, avšak nejednalo se o kritéria navzájem porovnatelná bez pomocného přepočtu, přičemž chyběla bližší specifikace konkrétního způsobu tohoto přepočtu. Bylo-li jedno z hodnotících kritérií uvedeno v jiných jednotkách než korunách českých, pak zadávací dokumentace musela obsahovat informaci o tom, jakým způsobem budou při hodnocení nabídek tyto časové jednotky přepočítávány na peníze. Dodavatelé bez této informace nemohli mít na jisto postaveno, jaký konkrétní postup stěžovatel zvolí k hodnocení jejich nabídek, především do jaké míry délka záručního servisu v uvedená v měsících ovlivní výběr ekonomicky nejvýhodnější nabídky. Uvedené porušení principu transparentnosti zadávacího řízení se jeví o to závažnější, uvedl-li stěžovatel vzorec pro přepočet hodnocení nabídek až v samotném rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, resp. v protokolu o posouzení a hodnocení nabídek, č. j. 550-7/2010-NBÚ/70. Konkrétní způsob hodnocení nabídek měl být dodavatelům oznámen již před podáním nabídek; tzn. správně musel být uveden již v zadávací dokumentaci. Pouhé uvedení procentní váhy jednotlivých dílčích hodnotících kritérií, která musí být následně porovnána dle dalšího, v daném okamžiku neuvedeného hlediska, Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným a krajským soudem neshledal dostačujícím.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s úvahou krajského soudu o možnosti získání zakázky jiným dodavatelem, resp. o dalších možných dodavatelích, kteří se mohli do zadávacího řízení přihlásit, neboť znění zadávací dokumentace je pro potenciální dodavatele klíčové. V projednávané věci je podstatné znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle něhož se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že *nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku*. Ze zákonného znění přitom *expressis verbis* plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Žalovaný tyto skutečnosti dle správního spisu zkoumal dostatečně. Především na demonstrativním výpočtu hodnocení nabídek za použití různých vzorců dovodil, že v posuzovaném případě mohlo neuvedením způsobu hodnocení nabídek v zadávací dokumentaci dojít k tomu, že se do řízení přihlásil nižší počet dodavatelů, nebo že nemusel být vybrán ten dodavatel, se

pokračování

kterým byla uzavřena smlouva. Kasační námitky stěžovatele tedy nejsou důvodné, neboť k naplnění formální stránky deliktu skutečně došlo.

Stěžovatel dále namítal, že v jeho jednání nelze spatřovat naplnění formální a materiální stránky deliktu, neboť nebylo společensky škodlivé.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 – 46, uvedl, že *„je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktů, a to ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o odpovědnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za něj. Pokud dochází k překrývání formálních znaků, např. správních deliktů a trestných činů či přestupků a trestných činů, slouží společenská nebezpečnost k odlišení těchto druhů deliktů.“* Bez materiálního korektivu by mohlo docházet k případům, kdy by za delikt byli postihováni i ti, jejichž delikty by postrádaly znak společenské škodlivosti. Dle kasačních námitek byla vybrána nejlevnější nabídka. Stěžovatel je proto přesvědčen, že účel zákona o veřejných zakázkách byl naplněn.

Formální stránka, tj. naplnění znaků skutkové podstaty, byla v posuzovaném případě splněna. Společenská škodlivost jako materiální korektiv je dána porušením účelu zákona o veřejných zakázkách. Jak již bylo řečeno výše, účelem předmětného zákona je zajistit, aby veřejné rozpočty byly spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční nebo politické. Toho lze dosáhnout jedinečně v případě, kdy je zadávací řízení dostatečně transparentní. V posuzovaném případě však Nejvyšší správní soud dovodil, že postup stěžovatele transparentní nebyl a jeho postup tedy mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky – tím je naplněna i materiální stránka deliktu. Zvolený postup při zadání veřejné zakázky byl způsobilý ovlivnit hospodárné a transparentní využití veřejných prostředků, což samo o sobě je společensky škodlivým jednáním a zákon jej tak zakotvuje. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

Námitku stěžovatele o výběru nejlevnější přihlášené nabídky je třeba odmítnout ze stejných důvodů, které jsou uvedeny výše, neboť pro spáchání předmětného deliktu postačí potencialita, nikoliv skutečné narušení hospodářské soutěže. Stěžovatel vybral jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, při níž je nutno zkoumat i jiné než cenové aspekty nabídky. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že s ohledem na výše uvedené mohl postup zadavatele v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost z uvedených důvodů neshledal důvodnou. Účelem zákona o veřejných zakázkách je zajištění transparentnosti řízení. Nezbytným dílčím aspektem principu transparentnosti bylo v posuzovaném případě uvedení dostatečně konkrétního způsobu hodnocení nabídek již v zadávací dokumentaci. Stěžovatel však své povinnosti nedostál, způsob hodnocení uvedl nepřipustně opožděně až v protokolu o hodnocení nabídek, čímž se celé řízení stalo netransparentním, neboť konkrétní způsob hodnocení nabídek musí být dodavatelům znám již předem. Postup stěžovatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Jak prokázal žalovaný, úpravou vzorců pro zhodnocení dílčích hodnotících kritérií nabídek bylo možné ovlivnit výsledek hodnocení

nabídek, což ohrožuje společenský zájem na hospodárném využívání veřejných prostředků nedostatečnou transparentností řízení. Tím byl v posuzovaném případě v rozporu s účelem zákona o veřejných zakázkách dán prostor pro potenciální manipulaci s výsledky hodnocení. S kasačními námitkami stěžovatele se na základě uvedeného nelze ztotožnit.

VI. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 4 s. ř. s., jenž Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplynul důvod, pro který by měl být napadený rozsudek krajského soudu zrušen. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu